

barevně, sdíleje názor žal. úřadu, že rozdíly ty neutkví zpravidla průměrnému konsumentu v paměti a stane-li se tak mimo očekávání přece, že bude obyčejný kupec předpokládati, že odchylky tyto byly týmž podnikem zavedeny k odlišení jednotlivých kvalit zboží stejného druhu. Ze stejných důvodů neshledal nss ani nelogickým, ani jinak vadným úsudek žal. úřadu, že podobnost střetnuvších se známek, založená na výše uvedených prvcích v jejich grafické soustavě, není vyloučena ani postavou Indiána ve známce st-lčinně a vyobrazením zeměkoule, a nad to i proto, že setrval na právním názoru vysloveném v nál. Boh. A 9181/31, že je-li vytvořena známka z více prvků, majících i stejnou charakterisační způsobilost rozlišující, takže by každý z těchto prvků sám o sobě byl způsobilý tvořiti obsah známky ochranné, není touto skutečností vyloučena možnost zaměnitelné podobnosti se známkou jinou, jež obsahuje jen jeden, (neb více, ne však všechny) z těchto prvků. Dospěv těmito úvahami k závěru, že stížnosti se nezdařilo otrásti nař. rozhodnutím, musil ji nss pro bezdůvodnost zamítnouti.

Č. 11.303.

O b e c n í d á v k y: I. * Byla-li na vstupence podle předpisu § 8 dávk. pravidel vl. nař. č. 143/1922 Sb. vyznačena vedle ceny vstupenky (vstupného) částka, kterou návštěvník musí mimo vstupné zaplatiti jako dávkou ze zábav na vstupenku připadající, je vstupným, rozhodným pro stanovení výše dávky ve smyslu § 7, pouze vyznačená cena vstupenky. — II. * Daň z obratu ze vstupného do zábavy, placenou návštěvníkem zábavy, nelze vylučovati ze základu pro vyměření dávky ze zábav ani tehdy, když na vstupence zvlášť byla vyznačena.

(Nález ze dne 24. května 1934 č. 18.954/32.)

V ě c: Tělocvičná jednota Sokol ve S. proti okresnímu úřadu ve Svalavě o dávkou ze zábav.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Stěžující si jednota podáním ze 16. ledna 1932 stěžovala si u obecní rady ve S., že obecní úřad vyměřuje jí dávkou ze zábav z představení kinematografických z celkové platby za vstupenku, ač v tomto vstupném je zahrnuta také již dávka ze zábav a daň z obratu, a že také z plesu konaného 9. ledna 1932 vyměřil dávkou 5'20 Kč z celkové částky za vstupenku per 13 Kč, ač jednota předložila vstupenky s výslovným oznámením, že vstupné činí 10 Kč a dávka 3 Kč. Obecní rada usnesením ze 4. února 1932 stížnost tu zamítla s poukazem na normativní výnos zemského úřadu v Užhorodě ze 6. října 1931.

Podané odvolání zamítlo obecní zastupitelstvo a v dalším pořadí okresní úřad ve Svalavě nař. rozhodnutím s odůvodněním, že dávka ze zábav vyměří se dle výslovného ustanovení § 8 prav. podle skutečné ceny jednotlivé vstupenky.

Stížnost nařiká rozhodnutí to pro nezákonnost, hájíc názor, že dávku ze zábav vyměřiti jest v každém případě pouze z čistého vstupného, t. j. z částky, která zbývá z celkové úplaty po srážce daně z obratu a dávky ze zábav.

O stížnosti nss uvážil:

Podle § 7 dávk. prav. č. 143/22 Sb. dávka ze vstupenek platí se z každé vstupenky podle určité sazby určené a odstupňované podle výše »vstupného«. Co pravidla rozumí tímto »vstupným«, není sice v § 7 řečeno, podává se však z ustanovení následujícího § 8. Podle tohoto paragrafu jsou pořadatelé zábavy povinni předkládající vstupenky k okolkování předem složití celou částku dávky na vstupenky ty připadající »vypočtenou podle výše skutečné ceny každé jednotlivé vstupenky«. Dále se tam praví, že na vstupence má býti vyznačena »cena vstupenky a dávka na ni připadající«. Je patrné, že »cenou vstupenky« v této druhé větě rozumí se totéž, co »(skutečná) cena vstupenky« ve větě předchozí. Jestliže druhá věta rozeznává »cenu vstupenky« a »dávku na ni připadající«, pak je nutno »dávku připadající« rozlišovati také od »skutečné ceny vstupenky« ve větě první. Poněvadž pak podle této věty dávka se má vypočísti podle skutečné ceny vstupenky, a touto cenou — jak dovozeno — je cena vstupenky bez a na rozdíl od dávky, podává se z toho závěr, že »cenou vstupenky« (§ 8), resp. »vstupným« (§ 7), které je základem dávky, rozuměti jest vše, co pořadatel zábavy požaduje jako úplatu za vstupenku, mimo náhradu za zaplacenou dávku ze zábav, ze vstupenky, na vstupence podle nařízení § 8 prav. zvlášť vyznačenou.

Dlužno tedy rozeznávati dva případy: Jestliže pořadatel zábavy, jak je jeho povinností podle § 8 prav., na vstupence vyznačí jednak cenu vstupenky, jednak dávku na ni připadající podle sazeb § 7, pak je vstupným pouze ona »cena vstupenky«, a úřad jest oprávněn požadovati jenom takovou dávku, která připadá dle sazeb § 7 na tuto cenu. Jestliže naproti tomu pořadatel takto nerozlišuje, nýbrž udá na vstupence cenu úhrnnou, pak je cenou vstupenky a základem vyměření dávky celá tato cena. Pokud se týče daně z obratu, je z předchozích vývodů patrné, že pořadatel zábavy nikdy nemá nároku, aby daň ta byla z ceny vstupenky vylučována.

V daném případě st-lka uplatňovala, že daň z obratu a dávku ze zábav bylo z ceny vstupenek vyloučiti, při čemž uváděla — v adm. řízení ovšem jenom stran vstupenek do plesu 9. ledna 1932 —, že na vstupenkách je výslovně vyznačeno zvlášť vstupné a zvlášť dávka ze zábav. Pokud se stížnost domáhá, aby z vyměřovacího základu vyloučena byla částka placená pořadatelem z titulu daně z obratu, je podle toho, co svrchu řečeno, bezdůvodná. Pokud však namítá, že nelze do »vstupného« jako vyměřovacího základu počítati částku placenou pořadatelem z titulu dávky ze zábav, nelze jí upříti oprávněnosti potud, pokud na těch kterých vstupenkách vedle ceny vstupenky uvedena a požadována byla zvlášť dávka na ni po zákonu připadající.

Poněvadž žal. úřad k okolnosti posléze uvedené nehleděl, a to zřejmě veden nesprávným právním názorem, že dávku ze zábav na vstupenku připadající dlužno vždy připočítávati ke vstupnému jako jeho součástku, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.